

ко е отслабналъ, а оня звѣръ се осмѣлилъ и да го бие“. Както и да е, до като ври зарзаватя въ тенджерата, азъ нарѣзахъ колкото за едно готвене. Йорго носилъ и масло, налѣ му и го турихме да ври. Работната дружина дойде отъ работа за обѣдъ. Ядоха, каквото намериха, и отидоха пакъ на работата си. А нашия сомъ ври. Като уврѣ, изсипа го въ една паница. Въ сѣщото врѣме си ималъ и една плоска съ три оки вино скрита отъ другитѣ. Кога да захванемъ, казали ми: „ежъ, да се наедемъ, че азъ ще те заведа на друго мѣсто, само да пазишъ, а не и да работишъ“. Като се наядохме, поведе ме и ме заведе на другата страна задъ града на една пакъ негова бахчичка отъ около единъ дюлюмъ, насадена съ различни зарзавати. Тамъ имаше и други пакъ лѣсковчани градинари, които имаха една малка каручка при колибата си. Тогавя Йорго ми каза: „Стой тука само да пазишъ и да не похващашъ нищо: нито да копаешъ, нито да скалисвашъ, а кога дойде врѣме за поливане и копанъ, азъ ще проводя ония лошавитѣ, които знаятъ да биятъ. Ти гледай само да не остане вечеръ нѣкой добитъкъ извънъ крѣпостъта, да влѣзе въ градината и да направи пакостъ. А когато искашъ, ей съ оная каручка, натѣргвай зарзаватъ, натварвай я, закарвай въ града (който не бѣ далече повече отъ 100 крачки) продавай и си купувай каквото щѣшъ за ядене. Купувай си и винце. Азъ така и взехъ да правя. Носѣхъ ежедневно зарзаватъ да продавамъ, по не знаехъ какво да си купувамъ за ядене, а купувахъ всѣ хамсия, която се продаваше много ефтино. Купувахъ си и винце и оставахъ много доволенъ. Нищо не подхващахъ. Когато ми се спѣше, спѣхъ колкото искалъ. Когато додѣше врѣме за копане и поливане, идваха отъ онѣзи по двама трима, а азъ бѣхъ само стражаръ. Така си прѣкарахъ всичкото лѣто. Това лѣто се падна печалба по 3000 гроша на пай. На мене значи се падаха, като на половинъ пай, 1500 гр. и извънъ това обѣщания половинъ чейрекъ 350 гр. та ми се набраха 1850 гр.

Прѣзъ тази година за първи пжтъ се яви параходъ по Дунава, тѣй нареченъ „Германия“. Понеже бахчитѣ се поливаха отъ Дунава, тѣ бѣха близу до него. Една сутринъ рано, още недобрѣ видѣло, затѣнте, забумтѣ едно нѣщо всрѣдъ Дунава, отъ срѣдата му се издигаше черъ коминъ, а отъ коминя излизаше димъ. Азъ се втурнахъ да видя какво е това чудовище, а то замина и не можахъ да го видя всичкото. Видѣхъ го само отподирѣ: едно нѣщо писано и много хубаво. За вампоръ бѣхъ чувалъ, но не бѣхъ виждалъ. Съсѣдитѣ ми—бахчовани се събудиха и тѣ и ме питаха: „Видѣли пампору, бе“?—Азъ имъ казахъ: „Видѣхъ едно нѣщо, но